

Sygn. akt II CSK 750/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku M. z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji z siedzibą w P.

przy uczestnictwie Gminy Szydłowo

o wykreślenie z księgi wieczystej nr [...] wpisu zarządu,

ujawnienie budynków oraz wpis prawa użytkowania wieczystego

i odrębnej własności budynków,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca 432/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy
120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 czerwca 2014 r. Uczestniczka postępowania wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie przepisów art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (istotne zagadnienie prawne), art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów) oraz art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywista zasadność skargi kasacyjnej).

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Powołując się na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona, trzeba z kolei wskazać

przepisy prawa, które naruszono, a w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, z dnia 18 stycznia 2006 r., II CSK 166/05 oraz z dnia 3 kwietnia 2006 r., III CSK 85/06, nie publ.).

W treści skargi uczestniczka postępowania ograniczyła się do sformułowania dwóch pytań, dotyczących wykładni art. 22 i art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r., Nr 45, poz. 236), stanowiących w jej ocenie istotne zagadnienia prawne, nie przedstawiła jednak żadnej argumentacji prawnej mającej potwierdzać występowanie tych zagadnień. Brak też w skardze kasacyjnej jakichkolwiek uwag co do tego, z jakich względów w sprawie ma istnieć potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości, jak również, dlaczego skarga kasacyjna miałaby być oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3, art. 98 § 3, art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.